

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 14 d'octubre de 2015. Comença la sessió a les 10 hores i 32 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 11. Primera reunió.

El senyor president:

Senyories, s'obri la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Per la presidència, d'acord amb la Junta de Síndics i allò establert en l'article 66.1 del reglament de la cambra, es proposa la modificació de l'ordre del dia en el sentit següent: en el cas que abans del migdia de hui, dimecres 14 d'octubre, s'haguera arribat al punt sisé, el punt que figura com a onze es voria a continuació en aquest punt com a seté, que és el punt de la designació dels diputats/diputades per a cobrir les places vocals corresponents a Les Corts en el Consell Valencià de Cooperació al Desenvolupament. ¿S'aprova per assentiment? S'aprova.

Senyories, tenim un ple dens i llarg, els comuniquem que parlarem ahir amb la Mesa i amb la Junta de Síndics que serem molt estrictes en el compliment del temps establert en el reglament.

Validació o derogació del Decret llei 4/2015, de 4 de setembre, del Consell, pel qual s'estableixen mesures urgents derivades de l'aplicació de les disposicions addicional quinzena i transitòries primera i segona de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local, relatives a l'educació, salut i serveis socials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana (RE número 2.226, DOCV número 7.610)

El senyor president:

Per tant, passem sense més dilació al primer punt, que és la validació o derogació del Decret llei 4/2015, de 4 de setembre, del Consell, pel qual s'estableixen mesures urgents derivades de l'aplicació de les disposicions addicionals quinzena i transitòries primera i segona de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local relatives a l'educació, salut i serveis socials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

D'acord amb el que marquen els articles 72.2 i 137.3, pren la paraula per a la presentació del decret llei per part del Consell l'honorable senyora Mònica Oltra, vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, a la qual donem la benvinguda en este hemicicle.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Bon dia a totes i tots.

Senyories, el decret llei que portem a convalidació d'esta cambra és aparentment un xicotet canvi normatiu, però en la pràctica suposa un gran canvi que impacta directament sobre la vida de les persones, particularment sobre la vida de les persones més vulnerables i les que tenen més necessitat d'uns serveis socials ràpids, eficaços i de proximitat.

Els sistemes públics de protecció social són –com vostés saben– la garantia de l'exercici efectiu dels drets de les persones i aquelles amb majors necessitats de suport, han

de constituir la xarxa que impedisca que cap persona es quede fora, que cap persona caiga, que cap persona es quede desprotegida.

Els serveis socials de base, els municipals, han demostrat al llarg dels anys una eficàcia i una solvència contrastades lluitant contra situacions d'exclusió o lluitant contra situacions de dependència.

Els ajuntaments, com que són l'administració més pròxima a les persones, han disposat habitualment d'unes assistències socials competents que han atés satisfactòriament les necessitats de les persones que les requerien. Este sistema de proximitat i d'atenció directa es va vore truncat amb l'aprovació de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local, encara que este nom al nostre parer puga semblar un oxímoron.

En realitat esta norma en la pràctica és un pas més en el desmuntatge de l'incipient estat de benestar del nostre país, eixe estat de benestar que mai hem pogut construir però que alguns s'entesten en desmuntar. Amb l'excusa de la crisi es continua amb l'ofensiva neoliberal de desmantellar els sistemes de protecció social que emparen les persones més vulnerables.

Esta llei suposa en la pràctica un canvi de paradigma en la distribució de competències en matèria de serveis socials i es produïx una ruptura radical respecte del model competencial anterior que impacta greument sobre la població que més ho necessita; un canvi de paradigma, un canvi de model que, com molts altres que s'estan donant en estos últims anys, desprotegen les persones més fràgils de la nostra societat. I això no ho podem permetre, este govern no ho permetrà, el govern del botànic té com a primer eix –els recorde, senyories– rescatar persones, i esta és una llei, la Llei 27/2013, que deixa les persones en la cuneta.

L'objectiu últim de la norma, a la qual ara apliquem una moratòria, no era decidir qui paga què, este és un debat fals, no era decidir si els ajuntaments o l'administració autonòmica paguen els serveis socials; en la pràctica –i esta és la més perversa de les conseqüències– suposa allunyar els serveis socials de base de les persones que els necessiten impeding una correcta atenció de proximitat per part de les persones que coneixen a peu de carrer les necessitats de les persones que atenen, eixos treballadors públics, eixes treballadores públiques dels ajuntaments que coneixen molt bé les persones que estan patint al seu municipi.

En molts casos esta llunyania comporta dificultats, comportaria dificultats fins i tot físiques reals perquè molta gent que necessita estos sistemes de protecció social –com vostés podran imaginar, senyories– no tenen la capacitat real de traslladar-se des dels seus llocs de residència als llocs on estan ubicats els serveis centrals de conselleria. Estem parlant en la majoria dels casos de persones en situació de dependència o persones en situació d'exclusió social que haurien de tindre com a interlocutors els seus serveis municipals més pròxims.

I, en concret, entrant en la part més tècnica de la llei, este Decret llei 4/2015, de 4 de setembre, del Consell, pel qual s'estableixen mesures urgents derivades de l'aplicació de les disposicions addicionals quinze i transitòries primera i segona de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local relatives a l'educació, la salut i els serveis socials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana, té tres articles en concret que són un torpede contra els nostres serveis més bàsics.

La disposició addicional quinzena, que estableix que «les normes reguladores del sistema de finançament autonòmic i de les hisendes locals fixaran els termes en els quals les comunitats autònomes assumiran les competències municipals en educació».

Segon, la disposició transitòria primera, que diu que «les comunitats autònomes assumiran la titularitat de les competències que es preveïen com a pròpies dels municipis relatives a la participació en la gestió de l'atenció primària de la salut».

La tercera, que és la disposició transitòria segona, «les comunitats autònomes assumiran la titularitat de les competències que es preveïen com a pròpies dels municipis relatives a la prestació dels serveis socials».

En sanitat i educació, senyories, saben que les competències municipals són unes competències menors comparades amb les que té l'administració autonòmica; però és en serveis socials precisament on l'impacte resulta més brutal i no és –com dèiem– qui paga, sinó en el fons rau la possibilitat de carregar-se els serveis socials de base.

El nostre Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana quan estableix el decret llei, la possibilitat del decret llei, que és el que hui duquem a convalidació, en el seu article 44.4 diu que «el Consell, en casos d'extraordinària i urgent necessitat, podrà dictar disposicions legislatives provisionals per mitjà de decrets lleis sotmesos a debat i votació a Les Corts, atenent el que preceptua l'article 86 de la Constitució espanyola per als decrets lleis que puga dictar el Govern d'Espanya», és a dir, és una norma que calca l'article 86 de la Constitució que estableix la mateixa possibilitat de decrets lleis per al Govern d'Espanya que òbviament han de ser ratificats pel Congrés dels Diputats.

Així mateix, l'article 49.1.8 diu que «La Generalitat té competència exclusiva sobre règim local sense perjudici del que disposa el número 18 de l'apartat primer de l'article 149 de la Constitució espanyola». Este és un altre article (*soroll de papers*) en el qual s'empara la convalidació d'este decret, en este cas de l'Estatut d'autonomia.

I a mi, senyories, m'agrada motivar l'extraordinària i urgent necessitat. Saben vostès que este govern no és molt amic dels decrets lleis perquè són mecanismes –com dic– d'extraordinària i urgent necessitat, però en este cas, però en este cas, senyor Castelló, en este cas se motiva l'extraordinària i urgent necessitat per tres arguments.

El primer, la proximitat de les dates en què han d'assumir les comunitats autònomes les competències relatives als serveis socials, que és el 31 de desembre del 2015. Primer argument.

Segon argument. La falta d'una regulació normativa del sistema de finançament autonòmic i d'hisendes locals que concrete els termes en els quals les comunitats autònomes han d'assumir les competències pròpies municipals. És a dir, no tenim una norma desenrotllada que puga regular estes competències relatives tant als serveis socials com a la participació en la gestió de l'atenció primària de la salut i l'educació. De fet, esta regulació normativa s'ha ajornat *sine die*, amb la qual cosa dificulta l'aplicació de la norma i justifica la moratòria que nosaltres els estem plantejant.

I, tercer argument, l'afectació a la continuïtat de la prestació de serveis públics en àmbits especialment sensibles respecte als quals qualsevol situació d'incertesa jurídica podria provocar una paràlisi en la seua prestació i un greu perjudici per a la ciutadania. Com dic, esta és la part que afecta els serveis socials i, per tant, les persones més vulnerables de la nostra societat. I açò, senyories, és el que motiva l'extraordinària i urgent necessitat.

En la redacció del decret llei que portem hui a convalidació vullc destacar l'apartat primer on es diu que «les competències a què es referix en la disposició addicional quinze i les disposicions transitòries primera i segona –que els acabe de resumir–, de la Llei 27/2013, continuaran sent prestades pels municipis de l'àmbit territorial de la Comunitat Valenciana fins que no siguen aprovades les

normes reguladores del sistema de finançament de les comunitats autònomes i de les hisendes locals», és a dir, fins que eixa regulació –que no tenim en este moment– no estiga aprovada estes competències les continuaran tenint els ajuntaments.

El segon apartat voldria també destacar: «Les conselleries competents per raó de la matèria elaboraran un pla per a l'avaluació, reestructuració i implantació dels serveis en què es contemplen les condicions per al traspàs dels mitjans econòmics, materials i personals.»

I el quart també vullc destacar-lo, senyories, quan diu que «als efectes del que preveu l'apartat 1, i mentre no siguen aprovades les normes reguladores –insistim– del sistema de finançament, la cobertura financera necessària per a la gestió dels corresponents serveis no podrà suposar un major gasto per al conjunt de les administracions públiques implicades, i a este efecte l'esmentada cobertura es realitzarà en els mateixos termes i condicions en què es prestava en la data anterior a l'entrada en vigor del present decret llei». Açò és una imposició de la mateixa Llei 27/2013.

Perquè vostès s'il·lustren, senyories, altres comunitats autònomes ja havien posat solució al llarg del 2014 a través d'instruments de diferent rang normatiu; per això, senyor Castelló, ací hem hagut de fer un decret llei. Andalusia, en un decret llei, el 7/2014, de 20 de maig; Astúries, en un Decret 69/2014, de 28 d'abril; Catalunya, en els decrets lleis 3/2014, de 17 de juny, i 4/2014, de 22 de juliol; Extremadura, Decret 265 de 2014; Galícia, Llei 5/2014; Illes Balears, Decret 2/2014; La Rioja, Llei 2/2014; Navarra, Llei Foral 23/2014; i Regió de Múrcia, Decret llei 1/2014.

Com podran observar, senyories, estes comunitats autònomes han tingut diferents governs de diferents colors i totes elles, independentment de qui estava al front d'estos governs, ha solucionat amb normativa la moratòria de l'aplicació d'esta llei, és a dir, açò és una qüestió transversal. Totes les comunitats autònomes, i encara en falten algunes per aprovar esta normativa i estan en procés, totes, independentment del seu color, han aprovat moratòries.

Per tant, jo crec que esta seria una bona ocasió per a aprovar i convalidar este decret per unanimitat. Altres comunitats autònomes ho han fet amb normatives sense el rang suficient, amb circulars, com poden ser Aragó, Castella i Lleó o el País Basc.

Però, a diferència d'estes comunitats autònomes, el Consell antic només va publicar dos textos sense el suficient rang normatiu i amb una redacció gens clara que condemnaven els ajuntaments a una incertesa interpretativa i, per tant, generava inseguretat jurídica.

Primera norma que va aprovar l'anterior Consell: Circular de 18 de juny de 2014, coneguda comunament entre les diferents administracions i entre les persones que treballen en l'administració com «el paperet». Este paperet no tenia rang normatiu adequat, tenia un llenguatge confós i esotèric, i va generar unanimitat en els serveis socials de base sobre la incapacitat d'entendre la literalitat de la norma i la possibilitat d'aplicació, és a dir, el paperet no es podia desxifrar, i al no poder-se desxifrar és difícil en dret aplicar-lo. A més, els col·legis de secretaris, interventors i tesorers de l'administració van entendre que generava inseguretat jurídica i no tenia el rang normatiu adequat.

Davant d'estes reaccions, l'antic Consell va publicar l'Ordre 1/2015, de 26 de maig, dos dies després de les eleccions autonòmiques, senyories.

M'estalvie qualificar el que suposa aquesta ordre però insistia en la inseguretat jurídica, en la falta d'un llenguatge clar i precís i generava moltíssims dubtes a l'hora d'aplicar-lo.

L'actual Consell, el govern del botànic, va actuar amb rapidesa per a garantir la continuïtat en la prestació dels

servicis socials sense disfuncionalitats i amb la màxima seguretat jurídica i el Decret llei 4/2015, de 4 de setembre, que ara se sotmet a convalidació de Les Corts, va ser una de les primeres normes aprovades per este Consell.

Si contraposem els dos models, els diré que la Llei 27/2013, de racionalització, sostenibilitat de l'administració local, la norma Rajoy-Montoro, ha suposat un canvi de paradigma en la distribució de competències entre les entitats locals i les administracions autonòmiques i, en concret, una ruptura respecte al marc competencial sobre eixos serveis socials reconegut en la Llei 7/1985, reguladora de les bases de règim local. Tot això, dintre del model de recentralització i de mercantilització dels serveis públics.

I el Consell –l'actual–, a través de la vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives, aposta clarament per la municipalització i la desmercantilització en la prestació de serveis socials, perquè, com dia, és, dels eixos del botànic, el primer i, per tant, açò suposa que en el centre de les polítiques socials estan les persones, i no la deriva que estàvem agafant en l'anterior etapa de l'antic govern on allò important era el benefici, el negoci d'algunes empreses, algunes molt vinculades al poder en aquell moment, deixant de banda o com a un efecte colateral, el benestar de les persones.

Este decret llei, des del 4 de setembre que va ser aprovat, ha rebut ja diferents reconeixements de molts ajuntaments de la nostra comunitat..., el col·legi de secretaris, interventors i tesorers de l'administració local de la província de València, perquè planteja que avança en termes de seguretat jurídica, rang normatiu i és més apropiat.

El sindicat UGT estima que aquest decret llei protegeix cinc mil llocs de treball en serveis públics municipals. També és una bona raó, senyories, perquè els serveis socials també són una manera de crear ocupació de qualitat, estable i que, a més, millora la vida de les persones per als quals estos treballadors i treballadores públics treballen.

A més a més, com dia, altres comunitats autònomes governades per diferent signe polític, també pel Partit Popular, han aprovat normes idèntiques a la que ara els propose. I en l'última reunió de..., conferència territorial amb el ministre Alonso, totes les comunitats autònomes, sense excepció, li vàrem plantejar la necessitat d'una moratòria en esta Llei 27/2013.

Senyories, fa cinc dies celebràvem el Nou d'Octubre, commemoració del dia de l'entrada de Jaume I a la ciutat de València en 1238 i data fundacional de la nostra personalitat jurídica i identitària com a poble valencià. Quasi quaranta anys després, el 20 de juliol de 1276, el rei dictà testament i va incloure recomanacions per als hereus dels seus regnes.

Una de les recomanacions més recordades era la que aconsellava el següent: «Amar i protegir totes les persones i el poble; fer regnar la justícia i vetlar perquè els grans no oprimisquen els menuts.»

Amb aquesta reforma, que hui demanem el seu vot favorable, pretenem millorar la protecció de totes les persones i donar més i millors serveis a les persones més menudes, les més vulnerables, aquelles que alguns volien fer invisibles.

Este govern té un compromís amb les persones, amb les persones que més ho necessiten, i este decret llei és un instrument, un instrument més, però un instrument important per a aconseguir-ho.

Per això els demane el seu suport al decret llei que hui portem a convalidar ací, perquè tots junts, perquè totes juntes millorem la vida de la gent, perquè si no, senyories, ¿per a què ha de servir la política si no és per a millorar la vida de les persones?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta.

A continuació, per a fixar el torn a favor, té la paraula la il·lustre diputada Concha Andrés. ¿El torn a favor de la convalidació del decret? ¡Ah! La diputada del Grup Compromís Mònica Álvarez, per un temps màxim de huit minuts.

La senyora Álvaro Cerezo:

President.

Vicepresidenta.

Consellers.

Conselleres.

Diputats.

Diputades.

Molt bon dia.

I és un bon dia perquè avui convalidem un decret llei que tal volta siga dels més importants que passaran per ací esta legislatura. Un decret que estaven esperant molts dels nostres ajuntaments. Un decret que ve a fer justícia i a rectificar el mal que altres ens llegaren.

Avui, decretem les mesures urgents derivades de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'administració local.

La Llei 27/2013, més coneguda a les manifestacions, com la llei Montoro, «quito un alcalde y pongo un cacique», ha despertat entre els nombrosos ajuntaments un rebuig frontal i total ja que lleva les competències als municipis i qualifica els pobles d'una cosa tan lletja com assumir competències impròpies.

Amb la llei de racionalització, obrir la porta dels serveis socials, dels menjadors de les escoles, de les escoles municipals, dels conservatoris de música, això per al senyor Montoro era impropri. Per això serà que més de dos mil tres-cents ajuntaments arreu de l'estat espanyol han interposat recurs d'inconstitucionalitat davant del TSJ, per entendre la llei de racionalització com un atac frontal contra el municipalisme, contra l'article 140 de la Constitució, on es parla de l'autonomia dels pobles.

Els pobles demanaven finançament, i Madrid, en contestació, els va expropiar. Per al Partit Popular, i per a Montoro en particular, això de l'autonomia i de la democràcia directa sembla ser que no els agradava gens ni miqueta, i per això ens regalaren per al Cap d'Any del 2013 una llei, la 27/2013, que ha estat el nucli d'una cosa inversemblant fins aleshores.

La seua llei, senyories del Partit Popular, la seua llei va ser capaç d'unir onze partits polítics en contra i algun alcalde rebel del Partit Popular. Eixe era tot el seu mèrit, cabrejar dos mil tres-cents ajuntaments, unir als partits polítics i rebutjar, tots a una veu, les mesures del Partit Popular, que es podrien titllar, com a mínim, de caciquils.

Jo crec, senyors i senyores del Partit Popular, que si s'ho proposen no ho fan millor, ¿eh? Com diuen al meu poble, ni fet aposta.

Miren, la llei Montoro, la Llei 27/2013, de cap... de cap de les maneres podia estar ben feta, ni tenir bones intencions quan comença esmentant la reforma de l'article 135 de la Constitució. I parla de «consagrar la estabilidad presupuestaria», però, òbviament, no l'estabilitat del poble, sinó la de la banca, que, de fet, és l'única estabilitat que li ha preocupat sempre al Partit Popular i a destacats membres seus, com ara el senyor Rato.

En canvi, el poble, el poble és impropri i en la seua llei s'atreveixen a dir coses com la següent: un municipi tindrà biblioteca sempre que tinga més de cinc mil habitants. I, ¿si

no els té? I, ¿si en té quatre mil nou-cents noranta-nou? ¿Què fem? ¿A llegir al bar? ¿És això el que pretenien? ¿Pretenien deixar sense serveis socials els pobles i sense pa a la gent? ¿Era això el que buscaven?

«Evitar duplicitats», deien vostés. Però, ací, de duplicitats, cap ni una, perquè vostés, en quatre anys, no van fer res. Duplicitats seria si vostés o les seues diputacions hagueren treballat de valent i, ara, no hi haurien dependents pendents d'avaluar que moren esperant llei de dependència. I desset avaluadors per a tots, rendes garantides sense resoldre des de febrer i tot un seguit de despropòsits que han marcat quina ha sigut la seua prioritat des del principi: la banca. Eixa i no altra.

I, ara, amb cent deu dies de govern –crec, no porte tan bé els comptes com vostés–, les senyories del PP només fan que preguntar: «¿Quan comencen vostés a rescatar persones?» «Rescaten persones», ens diuen. I, damunt, sembla que els fa gràcia haver deixat un forat immens a les butxaques dels valencians i valencianes.

Doncs bé, senyories, aquesta és una de les primeres mesures per a fer això que vostés no feren, rescatar persones. I per això, tornem al poble el que és del poble, les competències que vostés els volien furar.

Creiem en el baix cap a dalt, creiem en els ajuntaments com a exemple de gestió, creiem en el municipalisme i, a més, ho apliquem.

Afortunadament, avui donem el vistiplau a un decret, el 4/2015, que el Partit Popular no haguera tirat mai endavant. I ja poden des de les files del Partit Popular amenaçar-nos amb «la ingobernabilidad», el «que vienen los rojos» o «que esto es el pacto del *Titanic*», però la veritat és que no fem res que no s'haja fet abans en altres regions, com ara Andalusia, Navarra o les Illes Balears.

I, senyors i senyores del Partit Popular, la gent continua vivint i, potser, millor que amb vostés. Avui, rescabalem els pobles i els tornem les competències pròpies i, òbviament, estes han de venir acompanyades de finançament; finançament que el seu govern a Madrid denega als valencians i valencianes, però que, com la Llei 27/2013, també caurà.

Moltes gràcies, senyories. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per al torn en contra, fixarà posició l'il·lustre diputat José Ramón Calpe, en nom del Grup Parlamentari Popular, per un temps màxim de... huit minuts.

Ja els indique que les possibles..., les rèpliques i les fixacions de posicions, si les volen fer després des de l'escó, agilitzarem el debat.

Bon dia, quan vosté vullga.

El senyor Calpe Saera:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor president del Consell.

Senyora vicepresidenta.

Membres del Consell.

Membres d'estes Corts.

La veritat és que escoltar la presentació del decret llei o escoltar l'apocalíptica defensa que ha fet la diputada de Compromís ens deixa una miqueta sorpresos, però també decebuts.

Perquè no se poden dir coses tals com que als municipis de menys de cinc mil habitants els tenim prohibit tindre biblioteca. Si ahí se reproduïx el que ja hi havia l'any 1985! N'hi ha obligació amb més de cinc mil, no amb menys.

I no es pot dir tampoc que s'estan tornant, amb este decret, les competències pròpies. Este decret jo crec que està creant,

per dir-ho col·loquialment, un autèntic empastre, encara que l'hagen fet altres comunitats autònomes, i anem ahí.

Primer, vostés utilitzen..., diu la vicepresidenta que no li agrada massa, però vostés utilitzen el decret llei com instrument normatiu. Un instrument que deuria ser excepcional i, de veritat, en casos de necessitat, d'extraordinària i urgent necessitat.

Vostés duen cent dies en el govern. Els assegure que una llei d'un article, en este temps, podria haver estat ja tramitada o a punt d'aprovar-se. Perquè de les tres causes que vosté dona per a justificar la urgència, sols una, la de la data del 31 de desembre pel que fa als serveis socials, podria tindre algun sentit d'urgència; les altres dos, francament, estan ahí i se poden resoldre per una via normativa ordinària. Però, per descomptat, també eixa preemtorietat que ens marca el 31 de desembre.

Si el 4 de setembre, quan vostés van aprovar el decret llei, l'hagueren enviat a esta cambra, probablement en este mateix ple o en un ple molt proper, podria estar aprovada la llei, perquè, a més, n'hi han instruments que ho permeten.

N'hi han instruments com delegar en la comissió la competència legislativa plena, que estalvia el tràmit final del ple, i si vostés reunixen tres cinquenes parts de la cambra, ho poden fer. N'hi ha inclús la lectura única, que no haguera prosperat; nosaltres no l'haguérem admesa, o siga, que ahí estem d'acord. Però n'hi han instruments per a fer açò.

Vostés van a aprovar una llei de pressupost, i probablement també una llei d'acompanyament, que encara no està en la cambra, i també estarà aprovada per al 31 de desembre.

Vostés tenen una autèntica por a seguir el procediment legislatiu normal. I, ¿per què serà això? Perquè ací n'hi ha una qüestió important també sobre la competència per a dictar esta norma. Vostés eludixen, recorrent al decret llei, per exemple, el dictamen del Consell Jurídic Consultiu. I certament tenen un informe de l'advocacia de la Generalitat que no entra massa en la qüestió de competència, i que és important.

Perquè, clar, vostés..., i ho ha dit vosté, una xicoteta modificació normativa que pretén que tinga un gran calat. Una modificació normativa d'una llei aprovada per les Corts Generals. Una llei que diu ella mateix que s'aprova en virtut de la competència exclusiva que l'estat té en base a l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola de règim bàsic de les administracions públiques. Vostés invoquen l'Estatut d'autonomia. Per cert, en el decret simplement invoquen l'article 148.8. Vosté, hui, almenys ha tingut també la gallardia de dir que eixe article ens dona les competències en règim local sense perjudi d'allò que disposa l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola, que ha tingut la gallardia de dir-ho. Perquè ahí està el problema. Vostés estan en una norma autonòmica, i a més que deuria tindre el tractament o haver sigut un projecte de llei i han fugit d'això, estan en una norma autonòmica alterant una llei estatal.

Però a més és que no aprofita per a res. Perquè, clar, vosté diu, «estem garantint» –que ho ha dit la diputada de Compromís també– als ciutadans perquè rescatem les persones, anem a garantir-los els serveis socials, i l'educació i la sanitat. Bé, l'únic que s'ha fet en la llei de racionalització és que eixes competències, que bàsicament són de les comunitats autònomes però que concorrien en les municipals, donar-les a les comunitats autònomes, que no impediex que després la comunitat autònoma ho delegue en els ajuntaments. Clar, el que passa és que ha de pagar-ho. I això és el que a vostés els esglaia.

I vostés el que han fet ha sigut resoldre el problema seu i deixar en peu el problema dels ajuntaments. I no poden dir que el Grup Popular està contra el municipalisme, senyora diputada, perquè precisament un grup on pràcticament tots els seus membres, traient de molt poquetes excepcions,

hem passat per la vida municipal, sabem el que això és. I, per tant, el que sí volem és que els municipis tinguen les competències que hagen de tindre i ben garantides i que La Generalitat assumisca les seues competències.

Perquè, senyor Puig, ja que està vosté ací. Tota la premsa mos compta hui que pot dur el president Rajoy als tribunals si no se soluciona allò del finançament. I si vostés apliquen este decret llei quina garantia té vosté que cap ajuntament el duga a vosté als tribunals? Perquè el decret llei el que no fa és ni derogar la disposició addicional quinze ni derogar les dos disposicions transitòries primeres. I precisament eixes disposicions transitòries el que diuen és que, en cas que La Generalitat no pague, els ajuntaments podran demanar i se retindrà del finançament que corresponga a la comunitat autònoma per a pagar eixes despeses.

A vore si qui al final va als tribunals és vosté perquè algun ajuntament entén que seguix en vigor eixa llei i, per tant, (*aplaudiments*) reclama que se li paguen els serveis que seguirà prestant; perquè segur que si no són uns insensats els seguiran prestant.

En definitiva, i no vull esgotar el temps que ens espera un ple molt llarg, tenim un decret llei que ni respon a les necessitats d'urgència ni aclaria el problema perquè el manté en peu.

I, per tant, l'únic que manifesta és, per una part, el seu menyspreu del sistema parlamentari de furar-li a la cambra la competència legislativa i utilitzar l'instrument excepcional que se dona a l'executiu, carregant-se la divisió de poders, sempre que poden, per una part eixa passió que tenen per això i, per una altra part, el voler egoïstament resoldre els problemes, que certament, no ho neguem, els té La Generalitat, i per això la setmana passada unànimement vam recolzar tots eixa petició d'un millor finançament.

Però si vosté mos demanava que convalidàrem el decret llei, jo els demane tot el contrari: que no el convaliden, que deixen que caduque, que acabe la seua vigència, perquè al final açò no soluciona cap problema, pot inclús augmentar la litigiositat entre ajuntaments i Generalitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputat.

I a continuació, torn de rèplica per un temps màxim de quatre minuts.

La senyora Álvaro Cerezo:

(*Inoïble*) ... com el que s'ha fet a Múrcia on governa el Partit Popular, o en les illes, on també governa el Partit Popular. I, de tota manera, senyor Calpe, vosté arriba tard. És el TSJ el que ja té el recurs d'inconstitucionalitat. O siga, si vol enviar-nos al tribunal, no sé preocupe, ja està aquesta llei en els tribunals, perquè dos mil tres-cents ajuntaments ja l'han enviada abans que vostés.

I, senyories, no tenim cap por; el que tenim són raons. Vostés coneixen el principi de subsidiarietat. Doncs és un principi que, per cert, ja que estem tan legalistes, sustenta la Unió Europea, és un principi que se pot resumir d'aquesta manera: el que puga fer un municipi que no ho faça la comunitat autònoma; el que puga fer una comunitat autònoma que no ho faça l'estat. Això és proximitat, obrir portes i atendre la ciutadania, la raó per la qual tots i totes nosaltres estem avui ací, per atendre la ciutadania, municipalisme se'n diu això.

I parlen vostés de racionalització que ve de raciocini, que és precisament el que li faltava a la seua llei: pensar, pensar, com deia la vicepresidenta abans, igual una persona de Tírig –vosté coneix la zona igual que jo– no té recursos necessaris

per a desplaçar-se diverses voltes fins a la direcció territorial i que amb sort li puguen gestionar una renda garantida de 400 euros, amb la qual menjar ella i els seus fills. Igual no han pensat que les bandes de música sustentades en a muntó llocs pels ajuntaments, són llocs d'aprenentatge i creació. Igual no han pensat que quan la gent té un problema acudeix a ca la vila, la sent com a seua. A sovint hi han alcaldes i alcaldesses que no cobren o que cobren 30 euros per un plenari, i afortunadament se dediquen a açò per devoció per als altres i no per a fer-se rics. Igual no han pensat en les persones i sí en els interessos dels grans i dels totpoderosos, que és al que ens tenien vostés acostumats.

Perquè el que s'amaga en aquesta llei, amb esta transferència de competències dels municipis, és que els serveis relatius a àrees tan importants com la sanitat, l'educació o els serveis socials corrien el risc de deixar de prestar-se o que directament foren prestats per grans empreses amigues, de les quals vostés avui no han parlat, i mira que en estes Corts en tenim d'exemples.

I si tan malament els sembla aquest decret llei que avui porta el Consell, doncs miren, hi ha una sortida. Diguem-los als pocs ajuntaments on encara governa el Partit Popular que apliquen l'article 5 de la «llei Montoro», perdó, de la Llei 27/2013, i que l'alcalde i alcaldessa pot tancar les portes de la guarderia, de l'escola municipal o dels serveis socials deixant la gent sense atenció al seu poble. A veure quin alcalde vol això!

Ja li dic jo que els alcaldes i alcaldesses de Compromís són de portes obertes, volen gestionar i estan capacitats per a fer-ho. I ara, a més, tornaran a tindre unes competències perquè són propis i capaços per a dur-les a terme.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a la rèplica, senyor Calpe.

Sí, quan vosté vullga.

El senyor Calpe Saera:

(*Inoïble*) ... no sé si era culpa meua perquè sóc nou i no tinc experiència en manejar encara el micròfon, o per altres qüestions.

Bé, vosté tampoc aporta res en la rèplica, que no és una rèplica, és la segona part de la seua intervenció perquè la du escrita i no entra en rèplica.

Ací no se tracta ni de voler destruir el sistema de servicis socials ni de cap altre servici que se dona als ciutadans, ni menys les escoles de música o conservatoris. Perquè vosté no me coneix, però si he fet alguna cosa en la meua vida és muntar escoles de música i conservatoris, i fer-ho municipalment, i fer-ho en el meu ajuntament. De manera que per això no patisca vosté.

Jo crec que del que es tracta és de, com dia el títol de la llei de 2013, de posar racionalitat i sobretot també de garantir la sostenibilitat. I se va considerar en eixa llei legítimament aprovada, encara que tinga recursos d'inconstitucionalitat, com tantes, com tindrà este decret-llei, eh?, i això segur que per a vosté no és motiu per a qüestionar-lo, encara que tinga eixos recursos de constitucionalitat, eixa llei l'únic que volia era que els ajuntaments tingueren clares les seues competències, que les comunitats autònomes les tingueren també, que se distribuïren adequadament, que no hi haguera concurrència que duguera a majors despeses de les estrictament necessàries i que els ciutadans, les persones per les quals tots ens preocupem i per les quals tots estem ací, perquè estem ací pels valencians i per als valencians i les

valencianes –per a no ser tatxat de políticament incorrecte–, tots ells i totes elles tinguen els servicis que mereixen i que una societat avançada i democràtica com la nostra deu prestar-los.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per a fixació de posició, té la paraula l'il·lustre diputat i síndic, senyor Antonio Montiel.

El senyor Montiel Márquez:

Des d'ací?

El senyor president:

Sí, millor.

El senyor Montiel Márquez:

Bon dia.

Gràcies, president.

Molt bé, nosaltres volem anunciar que votarem a favor de la convalidació del decret llei i ho farem per raons tan tècniques com polítiques. No vaig a estendre'm en l'argumentació que ha donat la vicepresidenta al voltant de la *malíssima*, de la dolentíssima regulació que va fer el Partit Popular en «el paperet» que va ser famós en tota l'administració local valenciana, ni tampoc en l'Ordre 1/2015, que era ja una ordre que se feia en un moment fora, fora de termini del mandat.

Però sí que és cert que vaig a recordar que la llei de reforma, la Llei 27/2013, va ser una llei que, si no m'enganye, va ser aprovada a soles amb els vots del Partit Popular i del PNV en el Congrés dels Diputats. Va ser una llei que va provocar recurs d'inconstitucionalitat per conflicte de competències i que van signar més de dos mil municipis. I vaig a recordar també que aquesta... –n'hi ha alguna interferència, no?–, val. Vaig a recordar també que era una llei que efectivament va ser contestada des del món acadèmic, perquè era una llei que a més ficava en qüestió principis bàsics com l'autonomia municipal, com el principi de subsidiarietat, etcètera.

Vaig també a dir que a més, per raons de fons, per raons polítiques, nosaltres pensem que l'estat del benestar en este país, en Espanya, es va construir bàsicament a partir de l'esforç dels municipis. Crec que els municipis que van, en un moment determinat en la transició, permetre una vida en les ciutats amb dignitat, en les reformes que eren bàsiques de clavegueram, de parcs públics, d'equipament escolar, etcètera, després vam viure un segon moment quan se van construir els serveis de benestar.

Serveis socials basats en la proximitat i en l'esforç impagable de milers de professionals que ara estan sotmesos a un ERO encobert en la reforma que va propiciar el Partit Popular en el 2013.

Pensem, per tant, que nosaltres que defensem els principis d'autonomia local, de subsidiarietat i la proximitat i el control democràtic des del lloc més pròxim on es presta el servei, i que també defensem la centralitat de les polítiques per a les persones, no podem fer una altra cosa que votar a favor de la convalidació d'aquest decret llei.

Però, de tota manera, sí que vull recordar dues coses.

Per una banda, la falsedat de les polítiques proclamades pel Partit Popular. Ja el senyor Aznar en 2002 i el senyor Gallardón en 2011, quan proclamaren aquella divisa electoral de la segona descentralització, que mai se va portar a terme,

però també com la reforma local que va presentar el Llibre blanc de la reforma local, que va presentar el Partit Socialista en el 2005, també és va quedar en aigua en cistella.

I, per tant, nosaltres reivindicuem que cal afrontar amb decisió una reforma bàsica, una reforma amb profunditat del règim local, del règim local en l'estat espanyol i del règim local valencià.

Pensem que a més hem de ser coherents i, com li dia l'altre dia al senyor president, s'ha de ficar en valor l'article 201 de la Llei 8/2010, de transferències als municipis, de creació del fons autonòmic de cooperació municipal. I, per tant, pensem que cal recolzar l'estat del benestar que es construeix des dels municipis valencians.

Després podrem parlar del paper de les diputacions. Però, torne a insistir, que cal ficar en valor els municipis, cal ficar en valor els seus professionals, cal ficar en valor el seu finançament. I, per totes aquestes raons, votarem a favor de la convalidació.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

A continuació, per a fixar posició, tindrà la paraula el representant del Grup Parlamentari Ciudadanos, Alberto García.

El senyor García Salvador:

Mosatros, des del Grup Parlamentari Ciutadans, anem a votar a favor de la convalidació del Decret llei 4/2015. Entenem que és una eina jurídica que posa fre a alguna de les pretensions de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, Llei de racionalització i sostenibilitat en l'administració local, una llei que en cap cas considerem ni sensata ni justa. Una llei que, encara que possiblement té algunes pretensions lloables, com puguen ser adaptar l'administració local per tal d'acomodar-la a la nova realitat, el que són els comptes públics, no?, el resultat de la crisi econòmica i financera.

Però per a mosatros el més rellevant: és una llei que estableix una sèrie de modificacions de competències que tradicionalment venien fent els ajuntaments. Una llei que el que fa és transferir competències en matèria de sanitat, serveis socials i educació des dels ajuntaments a les comunitats autònomes. Una llei que clarament perjudica tota la xarxa social que en pobles menuts –i jo sé ben bé de què parlo– suposen els serveis de base municipals. Estem parlant de política social de base, per a nosaltres una cosa irrenunciable. Estem parlant que amb això es poden portar al trast els drets de les persones, de la gent més vulnerable, una cosa que mosatros no estem disposats a acceptar.

Entenem també que podia ser d'interés que se pogueren fer uns plantejaments en el sentit de generar economies d'escala amb la finalitat de poder abaratir aquests serveis. Encara que poguérem estar d'acord en ocasions en el que són les economies d'escala no anem a estar en este cas, perquè per a mosatros se desnaturalitza allò municipal. Sembla que no se coneix la realitat de major proximitat dels ajuntaments a les necessitats dels veïns, una cosa que la crisi ha ratificat en especial en matèria de serveis socials.

Sembla con si hagués una mena de desconfiança cap a l'administració local en la seua forma d'actuar i de gestionar els assumptes públics. Possiblement la llei de racionalització i sostenibilitat s'explica millor de de la voluntat del legislador d'exemplificar mesures d'ajut del gasto públic sobre entitats locals i sobre els serveis municipals.

Si parlem, per exemple, de deute, si parlem de dèficit o de gasto públic, gasto públic que cal recordar que en cap cas és

superflu en estos casos, no són precisament les entitats locals les que més gasto generen, són les comunitats autònomes i l'administració de l'estat.

També cal recordar que les comunitats autònomes poden delegar competències en els municipis sempre que este les accepte. Però cal considerar una qüestió important, cal aportar finançament, cal fer una previsió pressupostària anual i una clàusula de garantia en el respectiu conveni de delegació.

I, per acabar, la realitat és que molts dels problemes estructurals que té l'administració local en Espanya estan pendents de solució. Així doncs, cal considerar i replantejar quines són les tasques que han d'ocupar els ajuntaments, abordar la reclamada reforma de les hisendes locals i dels mecanismes de finançament, no només d'ajuntaments sinó també de comunitats autònomes. Només quan açò s'aborde de veritat, estes qüestions, podrem parlar de racionalització i sostenibilitat de l'administració local.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputat.

A continuació, per a fixar la posició des de la tribuna, per un temps màxim de quatre minuts.

La senyora Andrés Sanchis:

Bon dia, senyors diputats i diputades.

El decreto ley que se somete hoy a trámite de convalidación se circunscribe a las competencias relativas a educación, salud y servicios sociales, afectadas por la disposición adicional decimoquinta y disposiciones transitorias primera y segunda de la ley de racionalización y sostenibilidad de las administraciones locales. Una ley que esperamos que en un plazo breve sea derogada. Porque entendemos que se aprobó de una manera impuesta por el Partido Popular a solas; no contó con el respaldo ni de los colegios profesionales, ni de los sindicatos, ni de las asociaciones, tampoco del resto de los grupos parlamentarios y, por supuesto, estaban en contra la mayoría de los ayuntamientos, incluso los del Partido Popular que se atrevían a decir en privado lo que no podían decir en público.

Es una ley con una profunda carga ideológica. Por una parte pretende la privatización de los servicios públicos, con esa merma de competencias tan importante a los ayuntamientos menores de veinte mil habitantes, que pasan a ser gestionados por las diputaciones provinciales, convirtiéndolos así de entes intermedios a intermediarios para la adjudicación de suculentas contratas.

Y, por otra parte, también tienen una carga ideológica, porque el objetivo fundamental son los recortes, los recortes de aquellos servicios y prestaciones que sustentan el estado de bienestar, como son la educación, la salud y los servicios sociales.

Y todo eso acompañado de una serie de fechorías presupuestarias ante las cuales el Partido Popular, aquí, también, en la Comunidad Valenciana, guardó silencio.

El gobierno de Rajoy disminuyó 5.000 millones el presupuesto destinado a las comunidades autónomas para mantener los servicios sociales en tres años. El Partido Popular no hizo ninguna protesta. ¿Tan municipalistas que son no tuvieron tiempo de decirle al señor Rajoy que necesitábamos esos 500 millones que correspondían en porcentaje a la Comunidad Valenciana? ¿Por qué no pusieron en marcha tampoco durante estos veinte años el fondo de financiación municipal previsto en el Estatuto de autonomía y que hubiera contribuido al mantenimiento de esos edificios de una forma digna y eficaz por parte de los ayuntamientos? No se puede decir que se es municipalista y después no hacer nada para demostrarlo. *(Aplaudiments)*

En otra ocasión podremos hablar de la teoría de la fusión o también de esa cortina de humo que lanzaron hablando de los sueldos de los concejales. Probablemente por una cuestión de tiempo ahora no podemos abordarlo. En cualquier caso tenemos claro que esta ley no es la que interesa ni a los ciudadanos, ni tampoco a las entidades locales, y que en un futuro debe de ser modificada.

Pero mientras tanto el decreto ley que hoy se presenta pretende asegurar la continuidad de esos servicios esenciales para los ciudadanos. Unos servicios de los que no se puede prescindir y al mismo tiempo, también, asegurar la estabilidad de miles de puestos de trabajo. Es un decreto ley con rango que despeja la incertidumbre jurídica por la que están atravesando muchos ayuntamientos que están prestando esas competencias a pesar de la prohibición implícita que conlleva la ley. Y, es más, que se pueda agravar a partir del día 31 de diciembre con lo que respecta a los servicios sociales.

Y, por lo tanto, su interrupción podría ocasionar graves perjuicios para los ciudadanos y para las ciudadanas. Otras comunidades autónomas lo han resuelto. Aquí ustedes acudieron a una extravagante circular que poco más o menos decía: no hagamos caso de la ley o incitaban implícitamente a la insumisión por parte de los ayuntamientos que dictaron en junio de 2014. Después, en mayo de 2015, dos días después de las elecciones, el día 26, dictan una orden que lo que hace es derogar la circular anterior.

Hoy el Grupo Socialista considera que concurren los requisitos legales de la extraordinaria y urgente necesidad de este decreto ley y, además, en el aspecto material esta norma es la adecuada, teniendo en cuenta las consecuencias administrativas y sociales en las que se han visto inmersos muchos ciudadanos y muchos ayuntamientos por el reparto de competencias impuestas por la Ley 27/2013.

Por lo tanto, votaremos a favor de la convalidación de este decreto.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

A continuació anem a procedir a la votació. S'entendrà els vots afirmatius com a favorables a la validació i els negatius en contra a la validació.

Per tant, senyories, anem a votar. Comença la votació. El decret ha sigut validat amb 63 favorables i 30 en contra i cap abstenció. *(Aplaudiments)*

Senyories, algun grup sol·licita que es tramite com a projecte de llei? Per tant, comuniquem al Consell, a l'honorable vicepresidenta i al molt honorable president que el decret ha estat convalidat per estes Corts.

***Validació o derogació del Decret llei 5/2015,
de 4 de setembre, del Consell, pel qual es modifica
l'àmbit competencial de l'Institut Valencià
de Finances i de l'Institut Valencià de
Competitivitat Empresarial (RE número 2.227,
DOCV número 7.610, amb correcció
d'errades RE número 2.552,
DOCV número 7.620)***

El senyor president:

Senyories, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la validació o derogació del Decret llei 5/2015, de 4 de setembre, del Consell pel qual es modifica l'àmbit competencial de l'Institut Valencià de Finances i l'Institut Valencià de la Competitivitat Empresarial.